

Sygn. akt II KK 26/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 lutego 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz (przewodniczący)

SSN Michał Laskowski (sprawozdawca)

SSN Andrzej Ryński

Protokolant Ewa Oziębła

w sprawie **P. H.**

skazanego z art. 178a § 1 k.k. i in

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 19 lutego 2014 r.,

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego na korzyść skazanego

od wyrok nakazowego Sądu Rejonowego w W.

z dnia 4 kwietnia 2011 r.,

**uchyla zaskarżony wyrok w części dotyczącej orzeczenia o
karze łącznej (punkt III) i w tym zakresie przekazuje sprawę
Sądowi Rejonowemu w W. do ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy, wyrokiem nakazowym z dnia 4 kwietnia 2011 r., sygn. III K .../11, uznał P. H. za winnego przestępstwa z art. 178a § 1 k.k. i za przestępstwo to wymierzył mu karę 100 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na 20 zł. Tym samym wyrokiem P. H. uznany został za winnego przestępstwa z art. 270 1 k.k. i sąd wymierzył mu za nie karę 60 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na 20 zł. W punkcie III wyroku nakazowego sąd połączył na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. wymierzone kary grzywny i orzekł karę łączną grzywny w wymiarze 150 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na 20 zł. Sąd ponadto orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 lat, a także świadczenie pieniężne na cel społeczny. Sąd zaliczył nadto na poczet orzeczonej kary łącznej grzywny okres zatrzymania oskarżonego i rozstrzygnął w przedmiocie kosztów procesu.

Strony nie wniosły do sądu sprzeciwu i wyrok nakazowy uprawomocnił się z dniem 20 kwietnia 2011 r.

Prokurator Generalny wniósł od tego wyroku kasację na korzyść skazanego, zaskarżając wyrok nakazowy w części dotyczącej orzeczenia o karze łącznej. Prokurator Generalny zarzucił wyrokowi rażące i mające istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenie prawa procesowego, a mianowicie art. 502 § 1 k.p.k., polegające na wymierzeniu oskarżonemu w postępowaniu nakazowym kary łącznej grzywny w wymiarze 150 stawek dziennych grzywny, w sytuacji gdy przepis ten przewiduje możliwość orzeczenia kary grzywny w wysokości do 100 stawek dziennych.

Prokurator Generalny wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi Rejonowemu w W. do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja Prokuratora Generalnego jest oczywiście zasadna, co zgodnie z art. 535 § 5 k.p.k., zważywszy przy tym kierunek kasacji, uzasadnia jej uwzględnienie w całości na posiedzeniu.

Wydanie wyroku nakazowego w sprawach o przestępstwa podlegające rozpoznaniu w postępowaniu uproszczonym jest możliwe tylko w razie spełnienia

przesłanek ściśle określonych w Rozdziale 53 kodeksu postępowania karnego. Dopuszczalność zastosowania wyjątkowej w swej istocie instytucji prawa procesowego w postaci wyroku nakazowego jest ograniczona spełnieniem wskazanych w przepisach art. 500 k.p.k. przesłanek pozytywnych i niemożnością wystąpienia przesłanek ujemnych z art. 501 k.p.k. Ustawodawca określił również rodzaj i maksymalną wysokość kar, które orzec można w wyroku nakazowym. U podstaw przepisu art. 502 § 1 k.p.k. leży zamiar ustawodawcy wykluczenia możliwości wymierzenia w wyroku nakazowym kar zbyt dolegliwych, co spowodowane jest szczególnym trybem, w którym dochodzi do wydania takiego wyroku. Wyjątkowość przepisu art. 502 § 1 k.p.k. nakazuje jego ścisłą interpretację.

W tym stanie rzeczy uznać należy, że górny limit grzywny możliwej do wymierzenia w wyroku nakazowym dotyczy nie tylko kar jednostkowych orzekanych w takim wyroku, ale także kary łącznej grzywny (zob. m. in. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 24 czerwca 2010 r., II KK 114/10, R-OSNKW z 2010 r., poz. 224; z dnia 11 stycznia 2012 r., II KK 332/11, Prok. i Pr. wkł. z 2012 r., z. 6, poz. 10; z dnia 12 grudnia 2012 r., II KK 323/12, Prok. i Pr. wkł. z 2013 r., z. 3, poz. 16). Inne rozumienie tego przepisu godzi w istotę ograniczeń dotyczących wyroku nakazowego. Zauważyć przy tym należy, że to podlegająca wykonaniu kara łączna stanowi realną dolegliwość wynikającą z wyroku nakazowego. Niezasadnym byłoby uznanie, że ograniczenia co do wymiaru kary zawarte w art. 502 § 1 k.p.k. nie dotyczą właśnie kary podlegającej wykonaniu.

W zaskarżonym kasacją wyroku nakazowym doszło zatem do naruszenia prawa i to o charakterze rażącym. Konieczne stało się w tej sytuacji uchylenie wyroku skazującego P. H. w zaskarżonej części – punkt III wyroku nakazowego. Konsekwencją tego orzeczenia jest także utrata mocy punktu VI wyroku, w którym zaliczono na poczet kary łącznej grzywny okres rzeczywistego pozbawienia wolności oskarżonego w tej sprawie. W toku ponownego rozpoznania Sąd orzeknie nową karę łączną grzywny, respektując ograniczenie z art. 502 § 1 k.p.k., a dodatkowo ponownie rozstrzygnie co do zaliczenia na jej poczet okresu rzeczywistego pozbawienia wolności P. H. w tej sprawie.

